

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

Az örökélet kérdése.

... de még nem jelentetett meg, mielőtt lészünk.

Csak nagy félelemmel és alázattal lehet e kérdéshez közelíteni és ennek a vizsgálatához fogni. És ami ennél is lényegesebb, a lélek hangját szólaltassuk meg anélkül, hogy az ész filozófiáját figyelemre méltatnók. Nagy hiba minden jelenséget gondolatvilágunkkal magyarázni vagy pedig érzékeinkkel felfogni akarni.

Az örökélet kérdése pedig még annál kényesebb valami. De azért távoiról sem szeretném ezzel azt mondani, hogy akkor hát ne foglalkozunk vele. Sőt ellenkezőleg, nem lehet senki részére közönyös tudni valamit az üdvösség és a kárhozat bizonyossága felől.

Igaz, hogy a Szentírás nyíltan és lepel nélkül beszél e dologról és az Úr Jézus világosan meghatározza a két kategóriát: „az Atyának áldottait és az öföktüz részeseit.”

És én mégis érzem, hogy beszélnem kell e kedves, izgató, vágynak ébresztő, szárnyakat növelő és félelmet keltő tárgyról.

Mert miről is van szó tulajdonképpen, mit is kell megtudnom tehát. Ha adva van minden kérdésre felelet a Szentírásban, mire kell mégis megfelelnem? Ha tudom, hogy örök a boldogság és örök a szenvedés, mit akarok még tudni egyebet?

Tényleg nincs okoskodni valóm és nem kell, hogy töprengjek e kérdésen. Az örök szó úgyszólván minden böleselkedést.

De nem vágja el a kegyelem lehetőségeit. Az ítélet ámbár megfelebezhetetlen, de a kegyelem és a szeretet útja még leleményesebb, kifürkészhetetlenebb.

Mégis úgy van, ahogy az Istennek ígéje mondja. És nekem azért, mert a kegyelem — ez az isteni napsugár — utólérhetetlen, egy pillanatra sines jogom és dőreség lenne magamat reményekkel táplálni vagy az örök szó rettenetessége alól csak egy pillanatra is kibúvót keresni.

Nem és ezerszer nem! Az Úr Jézus örök üdvörről és örök kárhozatról beszél, ehhez én hozzá nem tehetek és belőle semmit el nem

vehetek. Nincs semmiféle argumentum arra nézve, hogy a legkisebb bűnnel is megegyezzem csak azért, hogy aztán a kegyelemre hivatkozzam mint mentő okra. Fájó körülmény volna, ha a keresztyén így gondolkodnék és erre építené reménykedését, ha bűnözni akarna.

Mert mi a tényállás?

Az, hogy én mint ember ítéltetem meg és mint ilyen veszem el jutalmam vagy büntetésem és pedig Istennek ígéje, a Szentírás alapján. Ha pedig az Írás örök szépségről és örök utálatosságról szól, akkor én mi címen ringathatnám magamat más álmokképek által. Nemde, vakmerőség lenne ez részemről a kinyilatkoztatott igazsággal szemben?

A biblia az én nyelvemen és direkt az én részemre íratott, az abban előforduló matematikai képletek és terminusok is az én végeségemhez és felfogóképességemhez vannak mérve.

Az egyszerű szikszói legény is azt gondolta, amikor a felkelő napot a szomszéd falu felől látta felbukkanni, hogy ott már vége a világnak. És talán igaza is volt a maga értelme szerint, de egy Edison, Flanarion más fogalommal bír a távolság dimenziójáról.

Más a szikszói legény és más a csillagász meghatározása. És egészen más a Mindenható kiszámíthatatlansága! Ő az arabbal arabosul, a magyarral pedig magyarul beszél.

Azt tudjuk, hogy magyarul e szó „örök” mit jelent. Egy állapotot, melyből nincs szabadulás, nincs menekvés. De hogy Isten és a kegyelem nyelvén mit jelent, ah, erre kiadhatna feleletet? Ebből a szótárból még nem olvasott ember. Nem is fog olvasni — míg annak ideje el nem érkezik. Tán az angyalok sem olvasnak. Istennek nyelve az angyalok értelmét is meghaladja.

A Szentírás tehát a mi értelmünk szerint való és csak néha tér ki más szférába. Ha másképp szólna, nem is értenők. A lényeges, hogy értjük és a kapott utasítás szerint engedelmeskedünk.

Van teleszkópunk és van mikroszkópunk. De azért a csillagász, a vegyész sem használja mindenkor. Ha a tudós minden pohár vizet,

melyet megiszik és minden falat ételt, melyet megeszik, azt előbb mikroszkopi vizsgálat alá venné, elviselhetné-e ezt gyomra és izlése? Ha Isten a keresztyént minden alkalommal erős vizsgálat tárgyává tenné, hol lenne az Ő atyai öröme? Ha a sebész folyton maga előtt látná az undok fekélyeket, mimódon örülne betegének, mely már a gyógyulás útján van. És az édesanya, ha mindig a szülés fájdalmáról halucinálna, hogy tudná szeretői gyermekét?

Rejtély és rejtély. Lásd a boncoló orvos is jó étvággal eszik, — ígéret van arra is, hogy a haragvó Isten sem tartja meg mindörökké az Ő haragját!

A leggonoszabb embernek is vannak eszdes, meghitt órái, mikor magábaszáll és elérzékenyül. A börtönök mélyén néha megrázó jelek folynak... Hogy mi történik odafenn az Atya és Fiú között, erre nézve nincs konkrét értesülésünk, de sejtelmünk lehet, ha meggondoljuk, hogy a Teremtő igazságossága vetekedik a Megváltó üdvözítő kegyelmével...

Egy ilyen betekintést a mennybe a mi szívünk nem bírna ki...

Hogy mégis mi van odaát — erre vagy kíváncsi? Nos, az észnek nem adatott meg erről tudomást venni. De ahogy egy prizma segítségével meg lehet állapítani, hogy a napban milyen anyagok égnek, — a könnyesepp, a bűnbánat okozta könnyesepp prizmáján át szintén konstátálhatja a lélek az igealom működését.

Úgy örüljön tehát mindenki az üdvösségnek, mintha már általment volna a Jordánon és ekként — napsugarasan — rendezze be életét, hogy már itt alant harmóniába álljon a menny virányaival. És kerülje, félje a bűnt és az arra vezető alkalmat, mintha folyton a pokol szélén állana és reszketnie kellene, nehogy beleszédüljön abba örökre és örökre... (Cs.)

Mikor az első szeretet ismét visszatér.

H... Ilona kedves leány volt a gyülekezetben. Korán ismerte meg az Urat és már mint igen kis gyermek járt a vasárnapi iskolába. Később ennek az iskolának tanítónője lett. Kedvessége és szellemessége révén az ifjúsági mozgalmakban is tevékenyen részt vett és a kórházi misszió vezetését vette át. Gyönyörű hangja és bájossága által pedig az énekkar kedvencének tartották. Általában Ilonkát mindenki kedvelte és ő is boldognak

érezte magát a hívők társaságában. És dacára annak, hogy oly messze lakott a gyülekezeti háztól, őt nem lehetett látni hiányozni soha. Az ő helye szinte meg volt határozva az imateremben és csak akkor változtatott helyet, ha a gyülekezet zsúfolva volt és ő felállott másoknak helyet csinálni.

Állandóan derűs és mosolygós arca mindig a prédikátor arcán csüngött és az egyleti órákon feltett kérdésekre ő adta a legokosabb feleleteket. Ünnepek vagy kirándulások alkalmával serényen buzgólkodott és a játékban a legagilisabb volt. Nem vonta ki magát semmiből, mindenben készséggel résztvett, mégis a legesendesebben, a legserényebben viselkedett, ha a körülmények úgy kívánták.

Ilonka egy szegény asztalosnak volt a gyermeke és csak egymaga volt a gyülekezetnek tagja. Sem szülei, sem testvérei nem mutattak hajlamot az Úr követésére. A leányka saját elhatározásából lett az Úr szolgálóleánya.

Annál nagyobb fájdalmat okozott a gyülekezetnek, midőn egyszer észrevették, hogy az istentiszteleti órákról el-el maradozik vagy azokra megkésve érkezik, az imaórákról pedig egészen elmarad. Pedig éppen ezek az imádkozások voltak azelőtt az ő gyönyörői és az Úrral való benső beszélgetés, lelki láz, festette arcára a legszebb rózsákat.

Ilonkát mintha kieserélték volna, teljesen megváltozott. A padban nyugtalanul, idegesen ült és az igt közönyösen hallgatta. Sőt sokszor be sem várva a záró éneket és áldást, gyorsan eltávozott onnan. Azelőtt mennyi közlendője volt lelki testvéreivel, mennyi tervet, szándékot terjesztett előjük az istentisztelet után. Most mindez úgy látszik nem érdekelté.

— De hát mi történt Ilonkával? — kérdezték szinte egyszerre egymást a testvérek.

— Talán jó volna őt meglátogatni otthonában — mondották többen szeretettel a nőtestvérek közül.

Úgyis történt. Ilonkát egy délután a testvérek közül többen meglepték. Éppen vasalással volt a leány elfoglalva, mikor azok „az Úr áldjon meg Ilonka!” köszöntéssel szobájába léptek.

Ilonka arca feltűnően zavart és sápadt volt, amit azok azonnal észrevettek.

— Valami baj ért tán? — kérdezték tőle részvétellel.

— Menyasszony vagyok — válaszolta a leány félénk hangon.

— Menyasszony? És te ezt eddig elhallgattad előttünk? — kérdezte most a legidősebbik.

— Hiszen menyasszonynak lenni az nem bűn, ha az Isten szerint való — mondotta egy másik.

— Isten szerezte a házasságot — szólott a harmadik.

— De hát ki a boldog vőlegény? — kérdezték kíváncsian mindnyájan.

És Ilonka most már kénytelen volt szégyenkezve beismerni, miszerint vőlegénye hitetlen férfi, aki az igazság felől tudni sem akar, de őt ennek dacára nagyon szereti.

A kedves nővérek megpróbálták a leányt e lépésről lebeszélni és eléje tárták a felemás igájú házaselet minden szomorú mozzanatát. És kérték őt, hogy ne a test vágyaira, de Isten szent Lelkére hallgasson e tekintetben is.

De Ilonkával most már nem lehetett okosan, az evangélium szellemében beszélni. A világnak szelleme annyira hatalmába kerítette, hogy a Szentlélek sugallatát nem hallotta meg többé. Szemlátomást hanyatlott és esett a szentség útjáról visszafelé.

A leány tényleg férjhezment a hitetlen férfiúhoz és a gyülekezetből végkép elmaradt.

Érthetetlen, hogy az elesettek miért maradnak el a gyülekezetből, mikor az éppen a bűnösöknek megmentőhelyül szolgál.

Ilonka elmaradása is soká rejtély maradt és mély fájdalmat, szomorúságot, sok ürességet hagyott maga után. De a hívők bánata nem reménytelen. Az egykor oly kedves lélekért most is buzgó imádkozás szállott fel a bűnösök és megtévelyedettek barátjához.

Ilonka élete sem volt csupa méz. Egy lélek, mely megkóstolta az Úrban való örömet, nem képes soká nélkül élni. Valami kielégíthetetlen vágy hajtja ismét Isten és az ő közössége felé. E kincs nagyságát is csak az érti, aki elvesztetté és újra megtalálta azt.

A fiatal asszony, magányos, csendes óráiban kezdte igazán mérlegelni mi az: Istennel vagy anélkül élni. Isten gyülekezetében vagy a világban forgolódni. Hasztalan cipelte férje magával színházakba, mozikba, ez őt ki nem elégíthette. Egy világi nőnek, aki mit sem tud az Isten adta örömeiről, tán elég lehet, de Ilonkának édeskévés volt és csak fájdalommal érintette. Folyton lázai és víziói voltak és még most is ott képzelte magát a szép énekkarban, a missziós nővérek között és a vasárnapi iskolában.

De milyen mély és megrendítő volt mindig

az ébredése, mikor arra észlelt, hogy ő már kívül áll a közösségen, kívül az énekkaron, a misszió munkán. És a rideg valóság az, hogy a kegyelmet elvesztve, most egy hitetlen ember oldala mellett, hitetlenül és hidegen kell neki is lemorzsolni örömtelen napjait.

De hát ki bírja-e ezt a szív soká? Ha ideig-óráig dacol is önmagával, nemde, a vége ismét az, hogy alázattal járul Isten gyermekei elé.

Ilonkának sem volt egy pernyi békessége sem. A házasság adta örömeik is gyengék voltak benne elnyomni a kitörni készülő vihart.

És ez a vihar nem soká váratott magára.

Talán kétévi benső harc után határozta el magát a fiatal nő, hogy újra felkeresi Isten népét.

Sok rábeszélés után férje is megígérte, hogy ez alkalommal vele tart. Már ez is mily örömmel töltötte el a nő lelkét. És mily nehezen várta az órát, mikor a gyülekezeti ház felé elindulhat. De mily szomorúság érte, mikor ezt ott már nem találta. A gyülekezet ugyanis azóta a város másik részébe költözött.

— Csak gyorsan előre, még ma ott akarok lenni, — szólott a nő vágytól sarkalva férjéhez.

Nemsokára oda is értek. Óh, de minő változás! Ahová egykor oly természetesen, oly önérzettel, otthonosan lépett be és aztán az első sorokban foglalt helyet, — oda most csak szégyenkezve, idegenkedve mer beosonni és akkor is csak a leghátulso sarokban.

De fő, hogy már bent van. Jobb Isten házában a legutolsó szegletben, mint valahol az ördög hajlékában a páholyban.

Ilonkát azonnal felismerik és ha nem volna épen a beszédnek ideje, hát sokan hozzá rohannának és mielőtt ő szólni tudna, már csókjaikba temetnék. De egy-két idősebb testvérnő így sem tud uralkodni magán és csókolni kezdi. Szabály ide, szabály oda, — ha megharagszik is a prédikátortestvér, ők még sem tudnak sziveiknek parancsolni mostan. Pedig dehogy haragszik meg. A pódiumról a jövevényt ő is észreveszi és neki is fátyolozott a hangja. Neki is kedvence volt a juhocska valaha...

De már énekelnek is:

Ott hol Jézust dicsérik,

Lelkem oda vonulj!

S lábához hálatalten

Alázattal borulj!

Ott jó mellette, oh!

Ott jó, akármily baj ért,

Én ott nyugodt vagyok.

Ilonka nem bírja tartani könnyeit és hangosan felzokog és ismétli:

„Én ott nyugodt vagyok.“

De tovább énekelnek:

„Elmondom neki bűnöm,
Él szívem terheit;
Rá nézek bizalommal
És ő megkönnyebbit.“

Most már az egész gyülekezet sír. Az organista is sír és a könnytől alig bír játszani. De nem fő ilyenkor a zene. Mikor a szeretet játszik a könnyek húrjain, eltörpül akkor előtte minden más melódia... Nincs vezetés, nincs akcent, de azért most a gyülekezet százszorta szebben énekel:

„Ó tudja bajaimat,
Ó szívesen fogad;
Hív nyájasan magához,
Nyugt és nyugtot ad.“

Ilonka is megnyugodott már. A gyülekezet is mint egy hangyaboly ott sürgölődik körülötte s mielőtt beszélni tudna, már viszik előre a karba, a régi helyére, ahol anyai boldogságot élt át.

De Ilonka férjét sem hagyják hidegen a történetek. Változás megy végbe benne is. Eddig csak földi érzelmek kötötték feleségéhez, most érzi, emellé mennyei kötelékek, mennyei érzelmek párosulnak.

Igy került vissza Ilonka ismét az Úr gyülekezetébe és fárad, áldoz, tanít, énekel és imádkozik ott többet, mint valaha... (Cs.)

Igazi szabadság.

Egyik ismert napilapunkban egy, a szabadságot szerető és megbecsülő honfitársunk így panaszkodik: „Az emberek közül sokan, akik visszatértek munkájukhoz, nem jóindulattal és megértéssel szólnak egymáshoz, hanem szitkozódva és türelmetlen hangon. Azt hiszik, ez a szabadság új levegője. Pedig éppen ellenkezőleg, ez még a rabszolgaság undok hangja, kegyetlensége és ridegsége.“

Megőrtjük egy szabadságszerető léleknek panaszos kifakadását azok ellen, akik a szabadsággal visszaélnék. De nem csodálkozunk az ilyen visszaéléseken. Sőt, mi egyenesen természetesnek találjuk, hogy a legtöbb ember a szabadságot úgy értelmezi, hogy ő a saját ura, neki nem parancsol senki, tehet, amit akar. Mi azoknak, akik a szabadságot programmszerűen, mozgékonyssággal, propagandamunkával, *önerejük*ből akarták megteremtteni, akik azt hitték: a szabadság meglesz, ha minél többet beszélünk róla, minél erélyesebben és következetesebben követeljük, minél több ilyen követelést vonultatunk fel egy táborba —: előre megmondhattuk volna, aminthogy alkalmak adtán többször meg is mondtuk, hogy elszámítják magukat. Mert szá-

mitáson kívül hagyják és hagyták az emberi gyarlóságot.

A bűnös ember nem tudja fékezni igényeit, követeléseit, önmagát. Korlátok, törvények nélkül olyan, mint a fékevesztett, vad csikó. Veszébe rohan.

Sokan azt hiszik, hogy ezen a bajon jó iskolák és a nép alapos művelése által segíthetünk. És csodálatos rövidlátással mégsem a jó iskolákért küzdöttek először, mégsem a nép érdekében üztek propagandát, hanem a „szabadság“ érdekében.

Igaz, a jó iskola, a műveltség becses kincs, de szabaddá nem teheti az embert. Bűneiből, szenvedélyeiből, hibáiból más *Szabadítónak* kell kiemelnie. Láttunk mi már iskolázott, művelt embert és mégsem volt szabad. Nem volt úr indulatai, vágyai felett, nem tudott parancsolni természetének.

Csak, ha a bűnös, az ó-ember meghalt bennünk, ha a *halálba* adtuk, adjuk és tartjuk magunkat és természetes „én“-ünket, ha élünk, de többé nem az „Én“, hanem a Krisztus mibennünk, ha Ő kormányozza életünket, Ő fegyelmez, Ő tart féken minket, akkor vagyunk igazán szabadok. „Azért, ha a Fiú szabadít meg titeket, valósággal szabadok lesztek.“

Ezt az igazságot el ne felejtjük odatárni minden szabadságszerető lélek elé. R. Gy.

A MISSZIÓI ÉLETBŐL.

Allianz konferencia Bikalon. Laub János testvérünk arról értesít bennünket, miszerint február hó 18., 19. és 20-án Bikalon az Úr közösségéhez tartozó gyülekezetek közös allianz megbeszélésre jönnek össze. A metódista gyülekezet részéről, ha az Úr is úgy akarja, több *prédikátor* testvérünk vesz ezen részt és pedig *Funk Márton* superitendens lelkes vezetésével *Schmidt* és dr. *Szalós* prédikátorok. Kívánatos volna azonban, ha mások is, kiknek ideje és anyagi ereje megengedi, mennél nagyobb számban utaznának le e sokat ígérő, kedves konferenciára. Bár adná az Úr, hogy ezzel is közelebb jutnánk a szent egységhez, az eljövendő krisztusi országláshoz.

Dolgoznak ifjaink és leányaink is. A fenti örömhöz egy újabb öröm járul. Budapesti gyülekezetünkben szaporodnak ifjaink és leányaink. A német nyelvű gyülekezetnek már régen volt virágzó és tevékenykedő egylete. Most azonban a mindkét nembeli magyar ifjúság is megmozdult az Úr országáért és nincs kizárva, hogy fiatalos hevülésükkel felülmúlják működésükkel az öregeket. Adja Isten!

A szerkesztésért felelős:

Dr. Szalós Artur Budapest, VI., Felsőerdősor-utca 5. I.

Kiadó: „Keresztény Könyvesház“ k. f. Szöv.

„Magvető“ könyvnyomda Budapest, VII., Hársfa-u. 33.

Telefon: J. 119—93. sz. — 7258.

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

Égi tűz.

Az emberiség a legutóbbi évtizedekben mind gyakrabban emlegeti a világ végét, különösen az üstökösök feltűnésével kapcsolatban. Minden egyes ily esillaggali találkozásnál az eljövendő ítéletet várják az emberek, nyugtalanság és félelem szállja meg őket, beleélik magukat Sodoma és Gomora sorsába, érzik az ő bűnösségüket és félnek annak büntetésétől. És mégis, mit láttunk a legutóbbi alkalmakkor, ha egy-egy ilyen üstökös feltűnt. Nem az Úr Jézust keresték az emberek mint az egyedüli mentseget, hanem akadtak olyanok, akik ingatlanaikat eladva, eldorbézolták pénzüket, hogy legalább élvezzenek — mint ők képzelték — életük végéig, azután úgymint meg kell halniok. Egy példa az Úr Jézus azon mondására, valamint Noe idejében, úgy lesz az Emberfiának eljövetele idején is. Akkor is ettek-ittak, dorbézoltak az emberek és nem hitték el, hogy a föld pusztulása beállhat. Ma is verik a mellüket az újságírók, mintha nem is Isten, hanem ők kormányoznák a nagy mindenséget és sok-sok millió esztendőről beszélnek, míg a föld elmulik. És elalusznak az emberek, abban a hitben ringatódzván, hogy mi úgyszem érjük meg a világ végét. Pedig mily jó volna, ha megszívlelnék az Úr Jézus szavát, aki azt mondja: „Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok mely órában jön el a ti Uratok”. (Mát. 24. 42). Tehát a világ végével a mi Urunk fog eljönni. Hiába minden tudomány, minden csillagászati számítás, mert ha a magunk halála napját nem tudjuk kiszámítani, hogyan tudnánk kiszámítani földünk halála napját. De nem is volna jó, ha azt tudnánk, mert akkor a mi Urunkhoz csak érdekből közelítene a legtöbb ember, nem azért, hogy őt dicsőítse, hanem hogy önmagát mentse. Pedig mindnyájan megérjük a világ végét, mert a világ vége reánk vonatkozólag a halálunk pillanatában jön el. Aki okos volt és gyűjtött, annak lesz, akinek pedig nem lesz, az is el lesz véve, amije van.

Juniusban a Winnecke üstökösöt várjuk. Juniussig úgy-e mily rövid idő. De hátha nem

várhatsz juniussig, hanem már holnap itt a világ vége számodra? . . . Nem gondold, hogy jobban kellene vigyáznod? Hogy keresned kellene a tűzálló bárkát, ahol megmenekülhetsz a tüztől. Úgy vagy, mint a prerie vándora a prerie égése idején. Tűz ellen csak tűz védelmez meg. A világot elhamvasztó tűz ellen a Szent Szellem tüzevel kell menned. És akkor jöhet az üstökös, jöhet a halál, nem kell félned, mert az örök élet legyőzte a halált. A.

Jövel Jézus!

Jézus! Oh micsoda boldogságot, örömet keltő szó, micsoda balzsam a megtépett, összetört lelkeknek, micsoda erő a világ vándorai számára. „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.” — Kisgyermeknek első felcselekedése, aggok és haldoklók utolsó reménye. Ő a kezdet és a végét, az Alfa és Omega.

Börtönében ül a halálraítelt rab; nagy bűne van, szabadságot akart, de azt a szabadságot, ami azt mondja, minden közös; de az enyémhez ne nyúlj. Zsenge gyermekkorától a bűn moosarának dögleletes levegője táplálta. Szeretet nélkül nőtt fel, anya nélkül, Isten nélkül. Hogyan is tudott volna az szeretetet adni, aki soha nem kapott. Jött a forradalom. Az ököljog, ököllel birta és szívvel is, elég páncélt rakott a bűn szívére ahhoz, hogy könnyörülni ne tudjon, hogy hidegvérrel tudjon véghezvinni minden kínzást. Hisz minden jobbmódú egyénben egy-egy ellenséget látott, ellenséget, mert jobbsorban volt, mint ő. Mert annak volt anyja, neki nem, mert az jóllakhatott, míg ő éhezett. Rettegett emberré lett, hatalomhoz jutott, mert a minden rendet felforgató forradalomnak ilyen emberekre van szükségük.

De jött a fordulat. Mint a nagy eső után felzavart víz iszapja úgy került alól ismét a felforgató irányzat. Őt is elfogták, hogy feleljen eselekedeteiért, nem bánta tettét, hisz csak emberi jogával élt, mikor szabadságát felhasználta és vélt elnyomói ellen felkelni.

De most mégis a halál gondolata megdöbent. Eddig sohasem ért rá elmélkedni multja

felett, szeretetet nem kapott és nem is várt senkitől, attól a gondolatától pedig, hogy meg is kell halnia a szórakozások elvoníták elméjét. Most a börtön csendjében, ahol egyedül van gondolataival, most, mikor nincs mivel elkábitani gondolatait, ah, most rettenetes kinok gyötrik. „Nincs Isten,” mondja egy hang, — de hátha van és hátha igaz az, amit gyermekkorában az ítéletnapról tanult, hátha van pokol és van mennyország, de hiszen akkor ő elveszett. Egy küzdelemteljes boldogtalan fájdalmas földi élet után, egy még fájdalmasabb rettenetes tulvilág.

Leperog előtte egész élete az első bűnől kezdve a mai napig. Megrettenve pillant ég felé. „És mindezt én tettem?” — „De miért is imádkozzák az emberek a Miatyánkban, hogy jöjjön el a te országod, hisz annak az országnak eljövetele ítélet, miért is nem kerestem előbb Istent, talán megtaláltam volna, de most már késő, késő minden. Zokogva borul térdre, hogy imádkozzék egy Miatyánkot. De azt már rég elfelejtette, csak kétségbeesett nyögés hagyja el ajkait. Nincs remény. Elítélve embe- rektől, elítélve Istentől. Óh, ha most, még csak most az egyszer megszabadulhatna, új életet kezdene, jóvátenné hibáját. De nem, ... az elvesztett emberi életet nem adhatja vissza. De talán, ha van Isten és halátná hogy megjavul, az is könyörülne rajta a Jézus Krisztusért. „Jézus Krisztus.” Azt mondják a világ megváltója, hogyan váltotta meg a világot, miért élt és miért kellett meghalnia? Azt mondják feltámadott, de akkor miért nincs köztünk? „Ott ül az Atya Istennek jobbán, onnan leszen eljövendő, itélni eleveneket és holtakat”. De miért is ül, miért nem jön segíteni, miért engedi, hogy az emberek egymást bántsák, miért engedte meg nekem is, hogy gyilkoljak, raboljak, kínozzak. Miért nem jött és mondta meg nekem, hogy él és én elhittem volna és akkor most nem volnék itt. Azt is mondják, hogy Isten nem kívánja a bűnös halálát, hanem, hogy éljen, miért kívánja mégis, hogy én meghaljak vagy ha nem kívánja, miért engedi meg, hogy megöljenek. Hátha még a kegyelmi kérvénynek helyt adnak ... akkor új életet kezdek. Ilyen és ehhez hasonló gondolatok cikáznak át agyán.

Az ajtó csikorogva nyílik ki. Börtönőr lép be, hogy felzísérje az ügyészség zárt ülésébe, ahol komoran hirdetik ki előtte, hogy kegyelmi kérvénye el lett utasítva, holnap reggel 6 órakor az ügyészségi fogház udvarán az ítélet végre lesz hajtvva.

Támolyogva megy vissza cellájába. Szétfoszlott utolsó reménye, nincs kegyelem. „Meghalni holnap”. Miért nem máma végeznek vele, miért holnapig várni, ah, ez a várakozás rettenetes, ez rettenetesebb mint a halál, csak legalább aludni tudna, de nem tud, mert mindég az utolsó ítélet lebeg szemei előtt. Ha a bűnös emberek, akik szinte ítélve lesznek az ítélet napján, elítélték és nem kegyelmeztek, mit várhat Istenől, aki büntelen és aki senkinek nem tartozik felelősséggel az ő cselekedeteiért. Istennél nincs kegyelem, de Jézus Krisztus? A lator! igen, a lator, aki vele együtt lett felfeszítve, aki gyilkos volt és mégis azt mondta Jézus: még ma velem leszel a paradicsomban! Ez a gondolat fészkelte be magát agyába. Miért kapott a lator kegyelmet? Ő is lator, miért nem lehet ő is az Úrral együtt megfeszítve, miért nem lehet ő az a bizonyos lator. De ha a lator kegyelmet nyerhetett az Úr Jézus által, nem nyerhetne ő is. Mert van másvilág, érzi, tudja, minden azt sugja körülötte, hogy van. Csak valami pap jönne, hogy megmondaná mit tett a lator, hogy kegyelmet kapott Istentől? Verejtékgyöngyök ültek ki homlokára, a kétségbeesés verejtéke, most már nem a haláltól félt, hanem az örök kárhozattól.

Tiszteletkintetű lelkész lép be a cella ajtaján, az ügyészség hívatta, hogy a halálraitélt utolsó óráin könnyítsen. És amint belép, mintha világosabb lenne a rab cellája a belőle áradó szeretet fényétől. Nem a hivatali komolyság, hanem a résztvevő szeretet sugárzik le arcáról. És a beszédje! Az Úr Jézusról beszél és az Ő szeretetéről. Hogy miért jött a földre, miért szenvedett és miért halt meg. Hogy az Ő vére elég erős a legnagyobb bűnt is lemosni és aki az Ő vérében megfeszült, az részesülhet a lator kegyelmében. Aztán szeretettel biztatja, hogy még nem késő, most sem, az Úr őt is elfogadja, csak bátorság és bizalom. Fájdalom és öröm könnyeseppjei gördülnek végig a rab arcán. Vele még így nem beszéltek. Ez lesz az a szeretet amire ő oly régen vágyott, de nem tudta mire vágyik, ez hiányzott az ő életéből. Aztán megoldódik az ő nyeve is, elmondja életét, elmondja bűneinek legrejtettebb titkait, de lehet-e az ő bűnére is bocsánat?

Bitófa áll a fogház udvarán, a hóhér várja, hogy mint végrehajtó közeg, eleget tehessen kötelességének. Börtönőr vezeti elő a rabot, aki nyugodt léptekkel jön lelkésze oldalán a bitó felé. Arcára mennyei nyugalom ült ki, a halálfélelem elmúlt, helyt adott az örömmnek. Az éj-

szaka nagy változást szorott. — „Utolsó kívánsága?” kérde az ügyész. „Jójj el Jézus” hangzik az elítélt ajkáról. A következő percben a lélek utolsó sóhaja száll el ajkáról. Az Úr Jézus eljött és elvitte lelkét oda a másik lator mellé.

Latok kerülnek a paradicsomba és te kedves olvasóm, oda fogsz-e jutni, ki sem nem öltél, sem nem gyilkoltál? Vigyázz, Jézus nélkül nincs üdvösség, nehogy az örök kárhozatból szemlélj a latrok örök boldogságát.

A.

Eletképek.

A szoba barátságosan meleg volt. A kályha esillámajtaján átszűrődő fény két nő aláját világította meg. Az egyik középkorú nő volt, a másik fiatal leány. Az előbbi a hintaszékben ült, az utóbbi zsámolyon. Kint nagy hózivatar dühöngött. Az erős szél meg megrázta az ablakokat. Ily kísérteties időben a biztos, védett helyen levők kétszeresen élvezték a szoba melegét s nemesak nem hangolta le őket a külső zavar, hanem valami megelégedésféle lopta be magát lelkükbe. Képzeltük a múltban és a jövőben kalandozott s a félhomályban egymás közelébe húzódva, oly gondolatoknak is kifejezést adtak, melyeket rég eltemettek vagy légvárakként felteve őriztek. A fiatalabb félénk hangon törte meg a csendet és kérte az idősebet, beszélje el életéből azokat a jeleneteket, mikor nagyon boldog volt. A középkorú nő néhány pillanatig habozott, majd elbeszélését következőkép kezdte:

„Gyermekkoromban történt. Egy langyos őszi napon hajnalodott; nyugtalanul forgolódtam ágyaeskámban. A szobában csak az ablak látszott kiesít világosnak; a bútorokat még nem lehetett egymástól megkülönböztetni. Becézve költögettem kis testvércémet. „Tudod e milyen nap van ma? Szüret. Nagyapa felültet bennünket a kocsira s kivisz a szőlőhegyre. Mind ott leszünk mi unokák, mind a tizenheten. Két kocsin megyünk. Milyen jó lesz! Magunkkal visszük kis kosárkáinkat s versenyt szedjük a szőlőt. Válogatunk a sok jó, nagyszemű, illatos, rózsaszínűhójú, kékbőrű szőlőben. Nagyapa megígérte, hogy ebéd után elvezet bennünket a közeli erdőbe. Mily pompás lesz az erdő! Még úgysem láttuk közlől. Hogy fog szaladni a mókus, mennyi virág lesz a fák alatt! Talán még lácsant is látunk, olyat, aminő a képes-

könyvbe van festve. Aranyos, ezüstös lesz a tolla. Az erdőszélen összefogódzunk körbe s énekelve játszunk. Azután, ha kifáradunk, leülünk s nagyapám mesél az erdei tündéerekről”. Kis szívünk úgy dobogott az örömtől s alig vártuk, hogy felkelheessünk. Ami színeset, szépet el tud képzelni egy gyermeklélek, az mind megvalósulás előtt állott. Kimondhatatlanul boldog voltam. . . .

A fiatal leány megelégedve hallgatta az elbeszélést, de mégis megkérdezte: „Igazan nagyon boldog volt a néni azon a napon?” Az idősebb szomorúan felelt: „Az öröm csak fél-öröm volt. A szüret nem sikerült; délben eleredt az eső s így a nap fénypontja, a kirándulás elmaradt. Fájó szívvel, esalódottan jöttem haza. Látod kis húgom, a gyermekkor örömei nem értékesek. Legtöbbször túlzottak s realis alap nélkül valók. Ha boldogságot váltanak is ki, az öntudatlan. S az a csepp gyermekszív, ha esalódik, épp úgy sajog, mint a nagyoké.

A leányka feszült figyelemmel várta a második képet a boldogságról. Az idősebb nem sok időt hagyott a tündödsre, sietve folytatta elbeszélését:

Fiatal leány koromban játszódtam le velem e jelenet. Egy fényesen kivilágított nagyvárosi kávéház asztalánál ültem előkelő nők és férfiak társaságában. Szép volt a ruhám, piros az arcom, derült a kedélyem. Az édesanyám szeme melegen cirógatott végig. A terem mellékajtaján egy virágárús leány lépett be s felénk tartott. Az egyik közelemben ülő férfi gyönyörű piros székfüesokrot vett ki a kosárból s élém helyezett. Naiv gyermeklényem tiltakozott az ellen, hogy egy szálat is feltűzzek belőle. A zene andalítóan szólt. A lány, fülbemászó akkordokat elmélázva hallgattam. Egyszer csak a férfi hozzám jött s megkérdezte, melyik a kedvenc nótám s eljátszatta a cigánnyal. S én oly boldognak éreztem magam. . . . Fény, pompa, hízelgés vett körül, ünnepelt voltam.

A fiatal lány szeme felesillant s csakúgy szivta magába a szavakat. Szinte elképzelt, midőn ő is csokrot fog kapni, neki is húzza a cigány. De azért kíváncsian kérdezte: „És aztán?” Az idősebb elfojtotta hangja remegését s halkán felel: „Másoknak is húzatta még.” A fiatalabb finom női érzékével megsejtette e szavak súlyát s nem kérdezett többet. E pillanatban azonban egy láthatatlan kéz letördelte fiatal lelke illuzióit, rombe döntötte légvárakat. Lehajtott szép fejét s fájó érzéssel gondolt az emberek hízelgésére, állhatatlanságára. Szépség,

1921/4

ény, pompa mind értéktelen, hiú örömöknek tüntek fel előtte. Búsan felsóhajtott s kérte az idősebbet, folytassa elbeszélését, remélve, hogy a következő kép kielégítőbb lesz.

Az idősebb erőt vett magán s imígy folytatta:

Folyt. köv.

A methodizmus Olaszországban.

A párisi „Evangile et Liberté” című lapban röviddel ezelőtt egy cikk jelent meg a „Methodizmus helyzetéről Olaszországban”, amit rövid kivonatban közlünk, mert mindég érdemes megtudni, mit mondanak a nem methodisták a mi egyházunkról.

„A Methodisták öt kerületre vannak felosztva, Délolaszország, Róma, Florenc, Milano, Velence és a felszabadított területek. A körülbelül 70 gyülekezetben fiatal, tetterős emberek dolgoznak, akik Itália elite lelkészei közé számíthatók. Rómában theológiai iskolájuk van. Az utóbbi időben egy előkészítő iskolát is létesítettek, melyben érettségivel nem bíró fiatal emberek lesznek az igehirdetésre előkészítve. Az egyháznak Rómában egy könyvüzlete és nyomdája is van, amely az irodalmi munkák egész tömegével árasztja el a nagyközönséget. Az „Evangélista” a legelterjedtebb protestáns lap Itáliában.

Pompás templomépületekkel rendelkeznek, hogy csak a velencei St.-Márk téren levőt említsük. Iratterjesztésükben fontos feladat a biblia terjesztése. Az iratterjesztők a nyilvános helyekre mennek és tömegesen adják el azt. Így a biblia megtalálja útját a legfélreesebb gunyhóba is.

Különös gondot fordítanak az ifjúságra, mert az egyház nagyon jól tudja, hogy ma-holnap az ifjúság fogja az egyházat alkotni. A vasárnapi iskolák virágzó állapotban vannak, de az egyház evvel nem elégszik meg. Evangélikus fiúiskolákat alapítottak: a fiúiskola Rómában, ipariskola Velencében és az „Institut Cesare Battisti” meg nemrégiben nyílt meg. Nápolyban árvaházat építettek és Rómában nekik van a legjobban berendezett és vezetett leányiskolájuk.

A háború óta bámulatos tevékenységet fejtett ki a nyomor enyhítésére. A methodizmus nem kis mértékben vesz részt a kormány által vezetett helyreállítási munkálatokban így Trient, Triest, Görz, Póla és Fiumében. Mindenütt olvasó-

termeket állít fel fiatal emberek részére, munkatermeket asszonyok és leányok részére, szintugy csecsemőgondozó intézeteket szegények és betegek részére.

Ezen az úton keresi a methodizmus a gyakorlati kereszténység megvalósítását és keres utat az evangélium számára.

EGYHÁZI ÉLET.

F. hó 12-én német gyülekezetünk örömmel üdvözölhette vendégül dr. Caunt bulgáriai és Dr. Irwin jugoszláviai superintendenseket, akik párisi konferenciájuk után átutaztukban útjukat megszakították. A délelőtti órákban dr. Caunt hirdette az igét és vázolta az evangélium terjedését Bulgáriában, délután 6 órakor pedig dr. Irwin ismertette a jugoszláviai állapotokat. Örömmel hallottuk, hogy az evangélium terjesztése ezidőszert különösebb nehézségekbe nem ütközik. A szerb kormány pedig a megszállott területeken a vallásgyakorlatot az 1895. évi 43. t. c. alapján, tehát magyar törvény alapján engedi meg. — Szeretett vendégeink f. hó 14 én folytatták tovább útjukat Sofia, illetve Belgrádba. Az Úr áldással kísérje őket.

Isteni tiszteleteink rendje: Vasárnap d. e. 10 és kedden d. u. 6 órakor német isteni tisztelet Felsőerdősor 5. szám alatt. Vasárnap d. u. 5 órakor németnyelvű istenitisztelet Felsőerdősor 5. szám alatt. — Vasárnap d. u. 5 órakor németnyelvű istenitisztelet a Rákóci-úti „Luther udvar” templomában. — Csütörtökön este 6 órakor magyar istenitisztelet Felsőerdősor 5. szám alatt, Szerdán délután 7 és vasárnap délután 3 órakor magyar istenitisztelet Petneházy-utca 25. szám alatt. Mindenkit szívesen látunk.

Békeharang

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Előfizetési díj egész évre . . . . . 25.— K.

Félévre . . . . . 13.— K.

(Portó külön.)

Egyes szám 1 korona.

Tíz példányt portómentesen küldünk.

A szerkesztésért felelős:

Dr. Szalós Arthur Budapest, VI., Felsőerdősor-utca 5. I.

Kiadó: „Keresztény Könyvesház” k. f. Szöv.

„Magvető” könyvnyomda Budapest, VII., Hársfa-u. 33.

Telefon: J. 110—93. sz. — 7342.